بسم الله الرحمن الرحیم

درمان

شاعر: قدرت اللّٰه درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهیر

د خپرونو لړ: ۱

د پښتۍ ډیزاین: وحید کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ل/ ۲۰۱۵ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندني ځایونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسیه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسیه پلورنځی/ ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسیه پلورنځی

ننګرهار: مازیګر کتاب پلورنځی

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی،مخابراتو څلور لاری

پکتیا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: میوند واټ، پخته فروشی کوڅې ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پوړ دانش کتابخانه – /۰۷۷۱۱۴۴۳۱۷

ډالـۍ

هغې مینې ته

چې زه یې

شاعر کړم

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدایﷻ وېش عجیبه دی .انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي ،د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغېدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې ګڼو، سره بېلې دي. ډېرو زړونو غوښتي، چې د ډېرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سړولو لپاره راټینګه کړې ده او...

خو، ډېرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې ماڼۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه ږدي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ(درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېڅې غړلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان ماڼۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پیېلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډېرې

شوخې او ځلیدونکې نمونې موندلی شؤ، چې همدا د انساني ژوند خوږې، شوخې او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي.

خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډېر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډګر کې د بېلا بېلو ناستو(مشاعرو،کره کتنو، مخکتنو،لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قدرت الله درمان ((درمان)) د شعر د مینوالو مخې ته ږدي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تږي شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسې!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

په جوس تورې يوې گډې گل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا ښاغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولگې (درمان) گلان کرلي.ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دپرمختگ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينه وال هم لري دا دواړه هغه قرينې دي چې درمان ته دنوي کهول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولگه کې هم درمان د تير په څېر په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپانه غزيليزو نغمو او ورموپه غېږه کې رانغښتې.له ډېرو تشريفاتي خبرو تيرېږم راځم اصلي موضوع ته.مشهور هندي مذهبي گورو آوشو نقاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوئ داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيوکه وربانديې کوم چې ددوئ په څېر شاعري نشم کولای بس دا چې دوئ له ما سره د بې کچه مينې له مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياته مينه ولسي محاورې په زړه پورې رديفونه سوليز طبيت سوچه انساني عاطفه دښکلا ستاينه مينه اود ټولنيزو ناخوالو منطقي

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنه کړې.يادې خبرې که څه هم خورا مهمې دي دژوند او ټولنې سره سروکارلري يو ژوندی او دحساس فکر سړی ورنه ارومرو اغېزمن کېږي. ولې دلته غواړم دادب په اړه يوې تشې ته اشاره وکړم . او هغه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره دعکس العمل له دريځه چلن کوو. ددرمان شاعري هم له دغې نيمگړتيا څخه استثناء نه ده.که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی.او دا هم يوه حقيقت دی چې د سړي شخصيت ، طرز تفکر او چال چلند په وده او تشخص کې حاکم چاپېريال او شرايط ستره ونډه لري اودادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس ويښ او بينا انسان دی الله تعالی ځانگړې استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که دعلمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوښت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنورو چارو دسمون او پرمختگ لپاره لار نقشه وښايې او په دې توگه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعرۍ دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنه کې هم داو ويلي وو چې روانه خوندوره او په تول پوره شاعري يې کړې دبېلگې په توگه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوئ وايي.

خلک گوره پـه اســمان کـې ابادېږي
پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوئ دکتاب براعه الاستهلال یې گڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارصاد نمونه گڼلی شو. یعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددویم بیت دمحتوا تشخیص کولی شي. دصنعت تعریض نښې هم پکې شته دساري په توگه وایی. خلک گوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه ابادیږي مراد ورنه ځینې دي همدارنگه په دویم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړی کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبېږي.همدارنگه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختگ اوپه شاتگ لپاره د پورنی (استعارې) په توگه کارول شوي.

زه د چـــــــا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په گرېوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دویم بیت یې ښکلې محاوره او په گرېوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنی (تشبیه) ده. داشعر یې دنوښت یوه بېلگه:

یو سړي کاروبار غوښتو دویم ووې
نن سبا خـــو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صیب وایی:

غوڅ یې کړ تابوت یې کړ ستانوم به مې لیکلو پرې
ستا په نامـــــه خاورو ته چیـــــنار راسره ځــــي

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز .پر روان وضعیت یې نیوکه یو غوره کنایه ده.
دحمزه بابا رنگ هم لري هغه وایی:

بـــل خوا دې کاته چې مې دروکاته
روږدی په دې غلا یم څه به نه وایې

درمان وایي:

ته چـــــــــې وایې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

دیوې ښې ورتنی سرېېره دمبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی

انـــگې دې دسړو اوبو گړې دي
چې ورگورمه نو تنده مې زیاتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لنډنوم په ښه توگه کاروي لکه دا بیت

که دخوږ زړگي درمان غواړې نو غوږشه
محــــبت ورته له هر څه نه ضرور دی

یو بل شعر کې وایي:

یوه سترگه چېرته ځان رابـــــاندې وینه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

په دې شعر کې (يوه سترګه) دخوستي ګړدود يوه خوږه اصطلاح ده. د الهامونو ورکېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعليل ښه بېلګه بولو.

دا هم:

زه حـــيران يم چې بدل مې له چا واخلم
چې يې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

دا شعر دمراعات نظير او تعريض صنعت هم لري او دشاعر دفکري عمق او سوليز طبيعت ځرګندويه هم دی.

درمان شاعرانه حجونه هم کوي:

درمــــــانه ځم دنفرتونو شيطانان پرې ولم
دزړه په جيب کې په دې تمه ګرځومه تېږې

ياد بيت کې د حسن استدلال سربيره دتلميح صنعت هم په ښه توګه کارول شوی.

دا يې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقيامت به خدای ته څه وايې ځواب
خونونه دې اشنا په هــــــربانه اوښتي دي

درمان په شاعرۍ کې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښکونکي انداز بيان کړي د ادبي صنعت او هنر هنداره يې دتصنع ګرد و غبارنلري او ډېر په طبيعي توګه يې کارولي. ښه رديفونه ولسي محاورې او کليوال تصويرونه يې هم دستايلو دی. اروابښاد ډاکتر اعظم په وينا:

هرانداز يې دلفريب دی خو زړګيه
دا ساده ساده کتل يې دکتو دي

ماته ددرمان فکري پوخوالی او اعتدال سپېڅلې جذبه او انساني عاطفه تر څه نه زيات دکتو وړ ښکاري.

دليکنې په پای کې دنظر ماتي په توګه ځينو نيوکو ته صرف اشاره کول غواړم. ځکه چې درمان تر ما زيات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه دی.دويم دا چې يواځې ستاينه يوصرف دانسان د (انا) يا زه يم تغذيه کوي دتعمير په موخه نيوکه دژوند دهرې برخې اړتيا ده .

لکه په دې بيت کې دبحرونو ستونزه چې پروفي غلطي هم کېداشي:

پرېږده رقيبان خوله باران راوتي خوړونه دي
تـــه لکه په سره اوړي ديخ ګړي سړې اوبه

که داسې وويل شي:

پرېږده رقيبان خو له بارانه وتي خوړونه دي

داهم درواني دستونزې بله بېلګه:

ما ګوره په نښتي جنګ کې هم دژوند نارې کړم
دا مــــــه وايه چې ښکلې مفکوره درسره نشته

که لومړی بيت داسې وويل شی:

ما ګوره نښتي جنګ کې هم دژوند نارې کومه

دا هم یوه بله ستونزه:

لاندې شعر هم دابهام ښکاردی:

خدایǃ به وي داچې دې زموږ پر لوري پښنه ماته وي

خــــدایǃ به وې دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافیې ځینې وړې ستونزې:

د محبت په خـــاوره پټ یې کړم ظاهر یې کړمه

ورک شوی زړی وم زرغون یې کړمه ډېر یې کړمه

د ظاهر او ډېر غرېږ ګراف توپیر لري دواړه هم قافیه کول تیروتنه ده همدې ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بیتونو کې هم موندل کېږي.لکه خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . یوه بل ځای کې توکل ،اجل ،متل ، اوربل، عکس العمل په غزل کې بیا ټولوم او مبهم په یوه قافیه کې راوړل شوي…

هیله لرم چې دا څو نیوکې ددرمان دناهیلی لامل ونه ګرځي او په اصطلاح زما دغو ترخو ته دحقیقي ترخو په سترګه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزلیزې ونې ښاخونه مې څنې وهل او ځولی ځولی خوندونه مې ترې واخیستل ددوئ شاعري دپرمختګ پرلوري چټک ګامونه اخلي.ښاغلی درمان او دشعر مینه والو ته ددغې ټولګې مبارکي وایم . دخوست جوس دې تل په ادبي ګلانو سمسوره او ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هیله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندې جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې یې هاله پخې شي، خوځینې ماشومان بیا داسې وي چې په ماشومتوب کې په خپلو پخو خبرو خلک حیرانوي. ځینې شاعران هم کټ مټ همداسې وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وایي. خو اکثره شاعران د عامو ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده، تخیل، تفکر او زیرکتیا یې زیاتېږي شعر یې هم قوي کېږي.

د درمان صیب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخیل او تفکر یې ورو ورو د شعر مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولګې په پرتله یې د دویمې شعرونه خواږه، روان او څرګند پیغام لري. خو د لوستلو په وخت کې یې زما پام یوې بلې خوا ته واړوه؛ خوستیو اصطلاحاتو او ځینو جملو ته.

درمان صیب وایي:

خدای(ج) بـه وي دا چې دې زمـونږ پـر لـوري پـښـه ماته وي

خـــدای(ج) به وي دا چې د غمونو سلسله مــــــاته وي

کله چې زلمی ونومول شي ترهغې د جینۍ کور ته د رواج او دستور له مخې نـه شي ورتلـی چـې ترڅـو یـې/پښـه مـاتی/ نـه وي شـوی. زلمـی د یـو شمېرنږدې خپلوانو سره مل د جینۍ د خپلوانو په مشوره په یوه ټاکلي ورځ د جینۍ کره د مېلمستیا لپاره ځي، د جینۍ کره هم ځینې خپلوان راغلي وي. زلمی(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو یو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بیا خدای(ج) دې ساته، د پېغلو له خوا سل نخرې وي، یا د کټ پرې نه وي خو ریجایي ورباندې وي چې زوم په ناخبرې کېورباندې کېني پښې یې پرسر واوړي، یا به غوړ جام په یو لاس پورته کوي او .... خو کله چې زومګیري (پښې ماتی) وشي نو د زلمي پښه د جینۍ کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځینې د لاسنیوي په ورځ او ځینې نور یې په کومه بل ورځ کوي.

رښتیا کـه وي رقیـب دې د آنې سړی هم نـه دی
جانانه خو چې تاته دومره ګران دی په ما ګران دی

(آنا/ آنه): هندي نرینه نوم دی. د پخوانۍ سکې د شپاړسمې برخې باور یې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک یا کوم شی چې ارزښت یې ډېر کم او یا د نشت برابر وي نو خلک ورته وایي چې د آنې هم نه دی؛ یعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو ځټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې تـه روان

/تورسپی/ توره پېشو/ دواړه په دیني لحاظ بد ګڼل شوي. ملایان وایي چې په کوم کور کې تور سپی ملایکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې یې خلک نه پرېږدي، بده یې ګڼې. وایي چې کوم یو چې په کور کې وي کور سپېره او نیستمن کېږي، که څه شی یې وځټلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس یې تورسپي/پېشو ځټلی. یعنې سړی سپېره او نیستمن دی او یوه یې نه دوې کېږي.

مینه غواړم، کبر نه کړم چـې په چا بانـدې یـې ګـوري
که تیږی دی که ګربز دی که منګل دی ، ورته ناست یم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرګو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرګو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وایي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ یې نه خلاصوي او له شریعته هم جګ شي نو کبرجن بلل کېږي او دا هم ویل کېږي چې غره ته وخوت. خوڅوک چې کبر نه کوي وایي چې په نرخ یا په شریعت یې ورسره ګورم، ورته ناست یم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمـه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر یې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانګړی پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ویل کېږي چې د سوي لاس په څېر یې ساتل پکار دي.

د درمان صیب په شاعرۍ کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو مې بې اختیاره له خولې واه واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په منطقي ډول غندنه، د خولګیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په آیینو د تناکو راختل، په غنو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غړول، د مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تناکو چاودېدل، په هرحال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنګ ترخنګ درماني بڼه وربښلې:

ځان تـه ګوتـه ونیسـه چـې تـا وطـن تـه څـه کـړي
هــسـې ګــنـي څلــه د پاچــا مخالفــت کـــوې

بیـان مـې د خولګیـو ښـه جـوت دی پـه غـزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامـت نـه یـم چـې پـه زړه مـې راختـې تناکې
د نظـر تـــاو د کړلــې ډېــرې ایئنــې تناکـــې

بانـه د مـه زمبـه نګـاره زړه مـې چـوي لـه درده
ګــوره څــه خامــه بهانــه غــوارې پخــې تناکـــې

ستا په بنیو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
لکــه وریښـمین زړوکی خـپله خښیده پـر غنـو

منـې کنـه اخېـر دې هـم لـه خولـې نـه (واه) ووتـل
زه خــو شــاعر یـــم پـــه خـبرو راولـمـــه تیـــره

د سیند پـه منځ کـې مـې ولاړه کشتۍ وچلېـده
لـه دې نـه ښـکاري چـې مورکۍ راتـه دعا کـړې ده

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما ګران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما ګران دی

تـه چـې زمـا تـر مـخ رقیـب سره تېرېـږې خانـدې
ګـوره پـه سر د جنـازې ، سندرې نـه وایـي څـوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه ولیکم ؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحلیل ته دې اړتیا ولري ، نه مې هم په شعر کې د ځینو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده ،چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي ، ما لکه د اروابښاد مصري خان خاطر په څېر ساده او کلیوالو خبرو ته په ساده او کلیوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي ، هو! یوه خبره چې باید یاده شي هغه زما په شاعرۍ کې د ځینو سیمه یزو اصطلاحاتو کارول دي، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حیدرخېل صاحب په خپله لیکنه کې په ډېره ښه توګه واضح کړي دي ، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم، زه مې د خپلې ټولګې ښه او بد تاسو ته پرېږدم . هیله لرم چې خپل نېک او رغنده نظریات رانه ونه سپموئ. په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوښت ګر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بیت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه مـــمتازه
چې بس لږ څه ورنېږدې یمه ښه نه یم

په مینه
قدرت الله درمان
٦ عقرب ۱۳۹۴

غزل

خلــک ګــوره پــه اســمان کــې ابــادېږي
پښــتانه دي چــې پــه ځمکــه کــې ډوبېــږي

یــو ســړي کاروبــار غوښــتو، دویــم ووې
نــن ســبا خــو تابوتونــه ښــه خرڅېــږي

زه حیــران یــم خدایــه چرتــه پنــاه یوســم
ستا پــه کــور کــې چــې هــم خلــک وژل کېــږي

د رقیــب کیســو تــه مــه ګــوره ملګریــه
غــږ نــو کلــه پــه نظــر پســې رســېږي

بېخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندي لښتې هر لور ته کرېږي

انګي دي د سرو اوبو ګرې دي
چې ور ګورمه نو تنده مې زياتيږي

يوې ماشومې خدای (ج) ته داسې سوال کولو
باران ونکړي زمونږ خېمه څڅېږي

زه چې ستا د ديدن خبر له خدايه غواړم
رقيبان دي لکه سپي راته غپيږي

صدقه شم د زيړه پښتون له خويه
ښه غمي له سختو تيږو تراشل کيږي

خدايه خپلې مريضۍ ته خپه نه يم
خپه ديته يمه مور راته ځوريږي

يا به زه وم يا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکليه اور او اوبه نه سره چليږي

زه د چا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په ګرېوان مې په شرط شولې زرغونيږي

ته چې وايې نوره مه راته راګوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر يم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وايمه ښکلي مې خوښيږي

په مړي د مسافرو ذکر وشو
خدای (ج) منې که په مړی مې شخوند تيريږي

چې په تورو خاورو مور نه شي درمانه
وړی نفس په بل رنګه نه مړيږي

دوه بیتونه

هرې خواته ویر دی او ماتم دی کلی داسې دی
دلته په قدم قدم کې غم دی کلی داسې دی

هو منم سپرلی دی خو زه تمه د گل نه لرم
ایښی چا په پوله بم دی کلی داسې دی

درې بیتونه

چې دا د قیامتونو علامې نه دي نو څه دي
انسان چې په انسان پسې چړې اخیستې دي

ولس مې د یو بل غم شریکی ته وزگار نه دی
هر چا د خپلو مړو جنازې اخیستې دي

ته گوره پښتنو ته د نفاق له برکته
ته گوره لکه سپک خلي ویالې اخیستې دي

((وړي))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیړه غنم دي
تنکي لاسونه
سپیني خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورایه
په تماشه یم
غربت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

يې پښه کې لاړه
يو اخ يې وکړ
اسمان يې وکوت
يو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
ليکه شوه تېره
تر اخ يې جار شم
زه ترې قربان شم
يو څوک خو ورشئ
پلار ته يې وايئ
«له ما د څټه غنم واخلي
په شين خالی د وړي نه راټولوينه»

غزل

چې د عشق او يارانې خبرې نه دي
ورکوه يې د فايدې خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بيا به لاړ شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مينې او الفت ډکې خبرې
شعر يوائې د جګړې خبرې نه دي

د وږو، وږو خبرو د قربان شم
درنېږدې د سريندې خبرې نه دي

په سهار مو رنګ الوتی وو همدومره
نور مې ياد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېږې څه ورکېږه
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل ليکلی نشم
پورهکال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نرينتوب کړي
هغه خلک چې د يوې خبرې نه دي

زه خو سپينې، سپينې وايمه درمانه
خلک دې وايي چې خوږې خبرې نه دي

غزل

د غزل او د ټپې انډيوالي ده
که زما او د هغې انډيوالي ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د باران او د ډېوې انډيوالي ده

پاګل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مړه خبر دی ما به وې انډيوالي ده

چې له سترګو نه يې تېر شې نو يې هېر شې
دا د دغې زمانې انډيوالي ده

يوه ښکلې او يو ښکلی سره ناست دي
د بادام او د پيستې انډيوالي ده

دا چې رنګ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړي د لمبې انډيوالي ده

غزل

د زړه ورغلي پرهرونه به مې خولې نه کوي
سترګې دې پوهې کړه چې ست د يارانې نه کوي

چې نه راځي، صفا دې وايي، زړه مې نه بديږي
خو په دروغو د له ما سره وعدې نه کوي

زه که کوم عيب لرم نو مخامخ د وايي راته
خو پسې شا د څوک په ماپسې کيسې نه کوي

هغه سړی چې جنازه پسې مې نه اودرېدو
هغه سړی مې دې دعا د فاتحې نه کوي

د شفقت او عاطفې اخيري حد وګورئ
تبه زما وي خو خوبونه مې ادې نه کوي

نه راته مينه راکوي نه مې نفرت ته پرېږدي
ياري مني خو يار له ماسره کيسې نه کوي

زه يې د تېر عمر په حسن باندې وغږېږدم
ويل يې درمانه ګل خو ټول عمر وړمې نه کوي

غزل

تا برند کړي دي باڼه ،خبرې نشته
وچه شوي مې ده خوله ،خبرې نشته

د پښتون په سيمه مرگ داسې دېره دی
ته وا هېڅ د ژوندانه ،خبرې نشته

«چې ته نه وې زر خبرې مې په زړه وې
چې ته راغلې اوس پنځه ،خبرې نشته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه ،خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا يم
مخامخ يو زه او ته ،خبرې نشته

که رقيب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه ،خبرې نشته

غزل

چې الوتی مې له ژونده رنگ او نور دی
د بېلتون مرض وهلی دی رنځور دی

دې خبرو خو مونږ شل ځايه تقسيم کړو
دا مې دوست دی ،ها دوښمن دی دا تربور دی

زه چې تاته درنږدې شمه نشه شم
څڅېدلی دې په خټه کې انگور دی

زه حیران یم چې بدل مې له چا واخلم
چې یې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

په نړۍ د نفرتخپلو پاچاهي ده
محبت پکې په مثل د مزدور دی

دا د مخ رېحان د چېرې مړاوی مه شه
د زړه بام مې په همدې باندې سمسور دی

که د خوږ زړګي درمان غواړې نو غوږ شه
محبت ورته له هر څه نه ضرور دی

غزل

له تا به هېر وم خو له ما نه هیرېدې ملګریه
په هره لار په هر قدم مې یادېدې ملګریه

خود به په ټول کلي وږمې راخورېدې ملګریه
هغه چې داسې خلاصې څنې ګرځېدې ملګریه

اوس تنهایي په ملا مات کړی یمه زړه مې مات دی
پخوا ډاډه وم ځکه ته مې درلودې ملګریه

ما واړه عمر په غزل کې شاعري کړې ده
له مانه مه غواړه نظمونه قصيدې ملگريه

لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کيږي
په تصويرونو دې ما ډکې کړې بټوې ملگريه

زه دې په بيا ووايه ، بيا ووايه ستړی کړمه
خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملگريه

درمانه زه مينه سکه د دين حصه گڼمه
زه خو ولاړ يمه په دغې عقيدې ملگريه

غزل

خوله مې درجار خو په يو شرط که دې روژه ماته وي
که جنتونو ته دې ياره دروازه ماته وي

خدایج به وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
خدایج به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

په مړه تصوير دومره تسل د زړگي کله کيږي
خو بيا هم ښه دی څه نا څه پرې اندېښنه ماته وي

بې رنجو سترگې او بې خاله زنه داسې ښکاري
څنگ چې غزل کې رديف مات وي قافيه ماته وي

ستا په يادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
زه چې خبرېږمه سحر وي ټوله شپه ماته وي

خاونده ته خو مې درمان اشنا ته خبر پېښوې
بېگاه مې خوب ليده چې لاس کې مې آئينه ماته وي

((مینه))

هو ګرانه منم درسره

چې مې وعده کـړې وه

چې نور الفت نه پالم

او یارانه نه کوم

خو زه بښنه غـواړم

زه دروغجونی شومه

خو دا په دې چې ګرانه

زه مینه دین ، مینه ایمان ګڼمه

په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم

لا یارانه کوم الفت پالمه

ځکه !

چې زه په مینه ژوند تېروم

ځکه !

چې شر سره مې نه لګیږي

ځکه !

چې کرکه مې په زړه کې نشته

ځکه !

نفرت مې په فطرت کې کې نشته

ځکه !

په مینه کلک ایمان لرمه

غزل

خدایـه سـپوږمۍ ده کـه هغـه ده پـر بلـۍ ولاړه
څـــه زړه رابښـــکونکې نظـــاره ده پـــر بلـــۍ ولاړه

نـری شـمال یـې د ګـردې کمـیس لمـن ښـوروي
لکـــه د منـــې میاشـــت کـــږه ده پـــر بلـــۍ ولاړه

بیـا یـې د چـا سره وعـده د ملاقـات ایښـې ده
هغـه چـې داسـې ټولـه شـپه ده پـر بلـۍ ولاړه

ما وې چې څنګه خوشبويي په واړه چم خوره ده
د سرو ګلونـــو ګلـــدره ده پـــر بلـــۍ ولاړه

د ځوندېـدارې لـوپټې پیڅکـه یـې تـاو لـه رخسـار
پـــه ګوتـــو جـــوړه آئینـــه ده پـــر بلـــۍ ولاړه

درمانـــه زه بـــه یـــا قربـــان ورسره خـــود وایمـــه
د غرنـــۍ ژبـــې ټپـــه ده پـــر بلـــۍ ولاړه

غزل

یو دې په شنو سترگو کې لیکه د رنجو نه وینم
نور دې په درست وجود کې یاره چېرته خو نه وینم

له دې نه پورته به څه حد د بېغورۍ وي اشنا
په گردي کال کې دې تصویر د اننگو نه وینم

چې د رقیب پر وړاندې ماته په خندا شي راشي
زه په بې ننگه یار کې دغومره پښتو نه وینم

دا خو منم چې د نړۍ ادبیات مخکې لاړ دي
خو پکې ساری د خوږو ، خوږو ټپو نه وینم

که دې د خدایؑ لپاره مینه کړه نو راشه اشنا
کنه وي توان زه د نتکۍ او د بنگړو نه وینم

زه تر هغې ددې محفل رنگیني نه منمه
جانانه ستا نرگسۍ سترگې چې تر څو نه وینم

د کلي لوی واړه شکمن دي درمان گله اشنا
نور دلته مه راځه چې مخه د لانجو نه وینم

دوه بیتونه

ته چې وایې ته راته دعا کړه نوره څه وکړم
خدایج خو دې د ټول وطن پاچا کړه نوره څه وکړم

اوس نو پرې پاسته قدم راوآخله وېره مه کوه
لار مې په ښو درته صفا کړه نوره څه وکړم
....

دوه بیتونه

ګډه دي پکې دومره ډېر خواږه شعر دې لیکلی دی
آخ اللّٰه سړیه څومره ښه شعر دې لیکلی دی

دومره ډېر صفت یې د ځان واوریده نو ویې وې
واه درمانه واه زما په زړه شعر دې لیکلی دی

څلور بیتونه

د زړګي د درد ټکوره راته ګوره
د هجران له اور مې ژغوره راته ګوره

ستا غزل له مانه سل وارې بهتر دي
یا غالبه یا ټاګوره راته ګوره

اې زما پر سوځېدو دې زړه بد نه شي
راته ګوره، راته ګوره، راته ګوره

تورې سترګې دې دې بار په الهامونو
څو غزل راباندې پلوره راته ګوره

غزل

اوس مې نه پرېږدي ملا اوس ماته نصيحت کوي
وخت به وي چې ته به د ساقيانو امامت کوي

ووايه تر کومې به بدي د محبت کوي
څو به ناست مورچل کې يې تر کومې به نفرت کوي

گرانه ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواري کوي او هسې پرې محنت کوي

څو به مې جانانه ارمانونه په لمبو سوځې
څو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوي

ځان ته گوته ونيسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني څله د پاچا مخالفت کوي

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افرين درمانه چې تر اوسه مقاومت کوي

غزل

گډ کړی چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
ما کړی د رنگونو امامت دی په غزل کې

پيدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړی ستا صفت دی په غزل کې

ورکړی مې الفت ته اوليت دی په غزل کې
ما کړی د نفرت څخه نفرت دی په غزل کې

بیـان مـې د خولگیـو ښـه جـوت دی پـه غـزل کـې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغـو دریو لـوی قیامـت دی په غـزل کې
سرگم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

مـا کـړی لـه جنگونـو بغـاوت دی پـه غـزل کـې
ساتلی مې تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانـه اوس مـې فکـر سـلامت دی پـه غـزل کـې
درمانـه اوس مـې کـړی ریاضـت دی پـه غـزل کـې

غزل

د یـوه ښـکلي تصـویرونه رانـه ورک دي
د ژونـــد واړه امیدونـــه رانـــه ورک دي

یـوه سـترگه چېرتـه ځـان رابانـدې وینـه
تـه چـې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

مـونږ پراتـه یـو لکـه خـاورې بـې غـروره
ښـکلي نـه یو چې ځانونه رانه ورک دي

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نه راتللو اندېښنه وه خوب مې وه نه کړ

اخ څه جنتي غوندې صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زړګي په سر ويده وه خوب مې وه نه کړ

ستا د بنګړو جنې مې غلى غلى اوريده پکې
ښکلي سندريزه غوندې شپه وه خوب مې وه نه کړ

ژوند کومه خو چې ته راسره نه يې
تش کالبوت يم اندامونه رانه ورک دي

بلبل غړيه خوش مزاجه ګل اندامه
ستا ستايلو ته لفظونه رانه ورک دي

لکه ګونګ درته ولاړ يمه درګورم
د خبرو سيلابونه رانه ورک دي

درمان ګله نن يې بيا راته خندلي
دا چې څمکه اسمانونه رانه ورک دي

یو ساعت یې هم د خوشالو تر بریده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دایره وه خوب مې وه نه کړ

بیا به یې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرگه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې گله په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د یاد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مینه نه وه، یار نه وو ،درمانه خوند یې چېرته وو
ژوند مې د ازغیو بستره وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان یې د سپرلي تنکۍ غوټۍ وخوړې
دې رواجونو بلا ډېرې جینکۍ وخوړې

زما پېزوان او تنکۍ خاورې شه رادرومه اشنا
زیاتې پردېس کې د پردیو مزدورۍ وخوړې

ته دې د خپلې پستې غېږې خوب راولوره
بیا ملامت یم که مې بیا د خوب گولۍ وخوړې

پښتنې پېغلې په کورونو اندېښنو زړې کړې
پښتنو ژنيو په سفر خپلې ځوانۍ وخوړې

تاته د ټيک د اخيستو وعده کې پاتې راغلم
څه ږلۍ توی کړلې او څه شولې مرغۍ وخوړې

خدای ج خبر ته به پکې خپل تصوير ليدی شې کنه
ما خو د زړه وينې اشنا په شاعرۍ وخوړې

درمانه خدای ج خبر چې مونږ ته څه ښېرا شوي ده
مرگي ناترسه دلته ډېرې زندگۍ وخوړې

غزل

ملامت نه يم چې په زړه مې راختې تناکې
د نظر تاو دي کړلې ډېرې ائينې تناکې

بانه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تناکې

کله نا کله مې د توري گزار نه غوڅوي
کله نا کله خو مې تشې کړي کيسې تناکې

چې ته غربېږې مونږه ښو بدو ته نه ګورو خو
یاره له واره کړو په واه واه باندې خولې تڼاکې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وخېږمه
پرېږده چې ښې دې په دیدن پسې کړم پښې تڼاکې

ته څه خبر یې چې پردۍ مزدورۍ څه ته وایي
د پاچا زویه ته به خود نه پېژنې تڼاکې

غربت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به ترکومې په ورغوي ګرځوې تڼاکې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وایه ښه نو څنګه وی ویده پر غنو

په اننګیو دې د زلفو څوکې مه خوروه
په ګلابونو چا جوړ کړي دي ویړه پر غنو

ستا په بڼو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای؟
لکه وریښمین زړوکی خپله خښیده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لالیه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوږیده پر غنو

زه د هغې نرګسې سترګې څنګه مچې کړمه
ته راته وایه سړی څنګه کېږدي خوله پر غنو

توکل په خدایؐ نن مې دې بیا بڼو ته ډېر وکتل
توکل په خدایؐدرمانه وامې چاوه زړه پر غنو

غزل

په رګ رګ کې مې ودان شولې سړیه
لکه ځان راباندې ګران شولې سړیه

تش کتې مې ګني نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدګمان شولې سړیه

د مذهب کیسه د هر چا بیله ، بیله
خو دا ښه شوه چې انسان شولې سړیه

دا دې کومه بې رخې راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سړیه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سړیه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لوریږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سړیه

غزل

ته چې وایې شېخه مینه جرم دی غذاب لري
وښیه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې یې د سترګو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې ځار له سترګو شمه څه ښه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنیا مې بله باندې واړوي
مه پټوه سترګې دې تاثیر د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولګۍ هسې اهمیت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حیا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! لیدی یې نه شي په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره یوه پاڼه یې ځانګړې د عشق باب لري

غزل

دا چـې داسـې يـارانې تـه زړه نـا زړه دی
دا سـړی د ژونـد لـه خونـده خـبر نـه دی

ايســار کــړی زړه بښــونکي بېلتانــه دی
دا مــين دې نـوره تنـګ لـه ژوندانـه دی

دې سـړي تـه پـلار ګـټلي ده ګـرم نـه دی
دا چـې داسـې تـر تنکـي بريـزر اوده دی

خوشـــبويانې د جنـــت محسوســـومه
سر مـې ايښـی د مـورکۍ پـه زنګانـه دی

درمـان ګلـه پېغورونـو تـه جـوړ نـه شـو
بـس دی درومـه زياتي لمر پـه راخاتـه دی

غزل

دا خو ځکه دومره ډېر تاثير لري زړه وړونکي دي
سترګې يې دوې غبرګې شهزادګۍ باڼه ساتونکي دي

خدايه راته خبر پېښوې هر څه پېښيدونکي دي
تاو مې له زړګي نه د يادونو ځان وژونکي دي

څنګه خولګۍ درکړم اشنا څومره ډېر ليدونکي دي
نن سبا خو ياره ديوالونه حال ويونکي دي

زه خو د رقيب له انتخابه خبر نه يم خو !
ماته يې په ټول وجود کې سترګې زړه راښکونکي دي

نن سبا دې ياره د ښايست موسم ښه ګرم دی
نن سبا دې ياره په زرګونو پيرودونکي دي

اوس چې دې درمانه د زړګي وينې ورګډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

غزل

راشې رانه يوسې بې خوبي رابانـدې ګرانه يې
ته لکه کلاسيکه موسيقي رابانـدې ګرانه يې

راشه ته د خپل حسن تاثير له مانه وپوښته
اخ لکه د شنو بنګو مستي رابانـدې ګرانه يې

تاته به د ستا د غنمرنګي ښکلا څه وايم
سمه لکه پاڼه د ببري رابانـدې ګرانه يې

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
ته مې لکه خپله شاعري رابانـدې ګرانه يې

اوس دې هېرول راته ناشوني دي قربان دې شم
اوس خو مې حصه يې د زړګي رابانـدې ګرانه يې

تاته به دا ستا د ګرانښت څومره اندازه ښيم
نه ! حساب يې نه کېږي بيخي رابانـدې ګرانه يې

اوس چې دې درمان تش تصور د بېلتانه وکړم
رامې شي په ذهن بېخودي رابانـدې ګرانه يې

غزل

په نفرتونو د زړگی کړلو صنمه تيږه
له دې نه وروسته به په زړه پورې ترمه تيږه

اوبه به يم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې گورې چې زه ښنگه نرمومه تيږه

زه لارويان د محبتپه گلابونو ولم
د نفرتونو لارويو ته ساتمه تيږه

ښکلي کم نه دي خو چې ته مې اتخاب کړې پکې
ښکليه په غره کې وي يوه نيمه اهمه تيږه

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تيږه

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په ديوال درغورځومه تيږه

منې کنه اخېر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر يم په خبرو راولمه تيږه

ريباره څه وايې هغې زما غزل اوريده؟
ياره په خوله د برکت شه اړومه تيږه

درمانه ځم د نفرتونو شيطانان پرې ولم
د زړه په جيب کې په دې طمعه گرځومه تيږه

غزل

څه کار پیدا کومه څه روزګار پیدا کومه
د ژوند د ښه کېدو لپاره یار پیدا کومه

زړګیه د زړګي ناسور زخمونه پرې ګنډمه
چې ګرځم ورته ستا د زلفو تار پیدا کومه

بازار کې مې هېچاته د شهرت ضرورت نشته
یاقوت یم ځان ته خپله خریدار پیدا کومه

تصویر دې په ښوه کې راسره ځکه ساتمه
زړګي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پیدا کومه

په هره یوه ښکلا پسې چې سترګې ګرځومه
له دې لارې اشنا پروردګار پیدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بایلم درمانه
په مثل د اوبو یم ځان ته لار پیدا کومه

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوښتي دي
جانانه توري وینې مې په زړه اوښتي دي

په ورځ د قیامت به خدای ج ته څه وایي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوښتي دي

برند بانه ولاړ یې رقیبان دي ټیټې سترګې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوښتي دي

زما په بېرته تګ باندې چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې لیمه اوښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپینچکه ځای مې ته یې
زړګي ته مې د ستا د نظر غله اوښتي دي

اوس دې نو درمانه مینه نشم پرېښودلی
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوښتي دي

غزل

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

دا ته چې وايې له ياری نه په لاس څه درغلل
په سترګو ړوند شي شېخه نه وينې شاعر يې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصوير ته اور واچوه
راته ښکاره شوه په تمامه مانا هېر يې کړمه

يرېږم نه د انسانيت ځنځير ترلی يمه
دا چې رقيب ته هم څه نه وايمه خاطر يې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بيا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر يې کړمه

زه وم ولاړ رقيب مې يار ته ورتر غاړې وتو
که مړ يې نه کړم د مرګي په غاړه تېر يې کړمه

غزل

چې ستا دغه ښايست وي او زما نظربازي شي
لوګي دې بيا تر منځ د جهان واړه سپيلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځې شي
ورګډ چې په اتڼ کې د ريحان* غوندې ژړکي شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته ګورم
راماته دې نری نری خواله په اننګي شي

* کبير ريحان

نګـاره ګـلاب مخیـه سـنځل بویـه چېرتـه ورک یـې
زر راشـه هسـې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

تـه وګـوره چـې دا بـه د عشـق کومـه مرتبـه وي
جانانـه پـه سـترګک کـې چـې د اخـتر مبـارکي شي

نـو زه ګـورئ هغـه ولـس پـه مـړو حسـابومه
چـې مینـه پـه پیسـو شي او شـاعر یې دربـاري شي

درمانـه چـې هـر بیـت یـې د زړګـي پـه وینـو لیکـې
نـو خـود بـه د هـر ځـای کـې د غـزل ثنا خـواني شي

غزل

مغلـو سـترګو دې کـه لـږ هـم دلسـوزي ونـه کـړه
زړه مـې پښـتون وو زړه مـې هـم ورتـه زاري ونـه کـړه

بـې ننګـه یـار راسره دغـومره ځـواني ونـه کـړه
تـش پـه سـترګک یـې هـم د عیـد مبـارکي ونـه کـړه

د وخـت جـابر کـه راتـه پښـې او لاس پـه زور وتـړل
ویـاړم پـدې پښـتون ضـمیر مـې غلامـي ونـه کـړه

د سـفر ورځـې بـه زه خـاورې پـه خونـد تېـرې کړمـه
پـه مسکو شونډو دې اشنا خدایج پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندې داغ ،داغ کړلو خو
بدبخت یې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زمـا لـه پښـو ملګـرو تـل تیـرې ویسـتلي دي خـو
مـا د ملګـرو سره کلـه غـداري ونـه کـړه

غزل

چې په پاړجنو شونډو تا وکړه مُسکا لالیه
ایله بیله په ما کې وچلېده سا لالیه

کړم په پنځه وخته لمانځه کې دا دعا لالیه
خدای ﷻ خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لالیه

حالات که هر څومره ستم کوي پر ما لالیه
خو ستا په سترګو کې دې رانه شي ژړا لالیه

په اننګو دې څښتن بېله لورینه کړې
نه ! ګلابونه دومره نه لري ښکلا لالیه

یاره چې بیا دې سنځل بویه څنې وسپړلې
تغیر به خود کوي د چم آب و هوا لالیه

ویل یې درمانه زه دې څنګ په څنګ ولاړه یمه
پام غمازانو ته دې وار نشي خطا لالیه

غزل

ذهن زما د خمارونو پر پالنګ پروت دی
په اننګیو کې د لپې لپې بنګ پروت دی

خدای ﷻ خبر نور به زه له چانه متاثر وم کنه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنګ پروت دی

دا ستا د حسن جنګیالیو پکې شپې کړي دي
د زړه محل مې لکه وران دارلامان ړنګ پروت دی

له لوړې مري خو لاس د خېر لپاره نه غځوي
په دې سړي کې لا پښتو پرته ده ننګ پروت دی

په دې وطن کې به د سولې لمر په ګرانه وینې
په دې وطن کې داسې ګڼ سیوری د جنګ پروت دی

جانانه نه! د موسیقار د وس خبره نه ده
اخ په خبرو کې دې څه ښکلی آهنګ پروت دی

تا څه ویل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانه زړه کې مې تر اوسه پورې زنګ پورت دی

غزل

دا څوک سر ماښام پاس پر بلۍ ولاړه ده
سپوږمۍ یې سلامۍ ته تیارسۍ ولاړه ده

شیخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مینه ده په سر چې یې نړۍ ولاړه ده

یو چا د ښار له چوکه یو تصویر دی را ایستلی
خاوند یې بم وژلی دی ګډۍ ولاړه ده

دعا یې راته کړله خدایزده چا پسې امین کړه
پرون نه تر دې دمه مې سلګۍ ولاړه ده

دعا راپسې وکړه موري بخت مې کوټه شوی
په منځ د دریابه کې مې کشتۍ ولاړه ده

راځه چې مینه وکړو دې حالاتو ته خو ګورې
نړۍ د نړیدلي پاڼ پر ژۍ ولاړه ده

چې نه ژاړم دا نه ده چې خفه درپسې نه یم
درمانه له ژړا نه مې مرۍ ولاړه ده

غزل

ژوندی یم په همدې زما ګزران تړلی دی
په مټ کې مې تصویر د خپل جانان تړلی دی

دیدن راکړه که ښکلي غزلونه رانه غواړې
ددغې للمې فصل په باران تړلی دی

ما ویل چې دا مې ذهن داسې ولې پیریانی شو
دا تا چې په اوربل پورې ریحان تړلی دی

د جهــل مرتبــه تــر دغــې بریــده رســیدلې
انســـان حلالولـــو تـــه انســـان ترلـــی دی

د وخــت پــر کړلیچنــه لاره تــا پــورې درځمــه
روان یمــه پــه ځــان پســې مــې ځــان ترلـی دی

پـــه مـــا د نفرتونـــو منترونـــه بـــې مانـــا دي
د مینــې پــه ځــرمن کــې مــې وجــدان ترلــی دی

لـه خپلـه کـوره تښـتي او سـتا کـلي تـه در درومـي
پـــه څـــه عجیبـــه کـــوډو د درمـــان ترلـــی دی

غزل

تـه بـې مینـې ژونـد کـوې او زه پـه چـا مـین یمـه
تـا څخـه ملګریـه پـه همـدې ټکـي ځـواکمن یمـه

ستا په څېر خو نه یم چې مغرور یم کبرجن یمه
شکر خدای(ج) پـټ کړی زه د مینـې په ځرمن یمه

مـا چـې دې د ګـل سره تشـبه وکـړه غلـط شـومه
تـه لـه ګـل نـه ښـکلی یـې نګـاره دروغجـن یمـه

ته یې، چې بې مینې یې بې مالګې یې بې خونده یې
زه پـه دغـه برخـه کـې غنـي یـم ښـه شـتمن یمـه

شـــاید مهربانـــه شـــې او مینـــې تـــه دې زړه وشي
لا خـــو دا امیـــد لرمـــه لا خـــو درتـــه ژمـــن یمـــه

دغـه شـاعري ده درمـان ګلـه چـې پاچـا یـم پـرې
نور کني څه سره او سپین خو نه لرم نېستمن یمه

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرګ تر بریده ورسیدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کیسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د یادونو ګرمي وتښتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سړی یمه په مینه زندګي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په دیواله کې نشته

درمانه یار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مینې څاڅکی یې د فکر په ویاله کې نشته

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پاڼ پر ژۍ مې زندګي تېره کړه

نه ته میئن شوې نه د قدر د مینو وکړو
په عبسیاتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نیم کښو تمبو له ښار دې مینه زیاته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نېستي تېره کړه

ما دې یو ځل هم په مَړو سترګو دیدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

تا چې په ټوکو کې د نه راتلو خبره وکړه
په ما دې سمه دمه تبه د مرگي تېره کړه

زه خو د ټول عمر دیدن ته وږی پاتې شومه
ماته یې څه که تا په حسن کې خاني تېره کړه

زه مې په هر غزل کې مینه دومره ځکه ستایم
چېرته د مینې کلیمه که مې لالي تېره کړه

ما دې کړی ورځ د راتگ څوکیداري وکړله
دا درته چا وې چې کړی ورځ مې خالي تېره کړه

د زړه درمانه په دې ټکي گیله من یمه چې
د ستا په شتون کې مې هم دومره بیماري تېره کړه

غزل

هره خبره چې په هر محفل کې تا کړي ده
ما یې غوښتنه درنه بیا کړي ده ، بیا کړي ده

ما چې ستاینه په هر گام ستا د ښکلا کړي ده
قدرت په تا کې د رنگونو انتها کړي ده

سترگې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه یمه
ستا د تصویر سره مې ناسته تر سبا کړي ده

مـــا واړه عمـــر د الفـــت تـــوره تېـــره ســـاتلې
مـــا واړه عمـــر د نفـــرت پـــه ضـــد غـــزا کـــړې ده

د سـینـد پـه مـنځ کـې مـې ولاړه کشـتـۍ وچلېـده
لـه دې نـه ښکاري چـې مـورکـۍ راتـه دعـا کـړې ده

ظالمــه ماتــه خــو قاتــل د انســانیت مــه وایــه
((مــا د دښــمن مــړي تــه هــم بــالا ژړا کــړې ده))

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وایي
«درمانـه واه ، واه پـه غـزل کـې دې بـلا کـړې ده»

غزل

کوومــه پــه لمبــو کــې زنــدګي ، زړه مــې خــوږېږي
چـې ځـو وي دا وژونکـي جـدايي ، زړه مـې خـوږېږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږېږي
انســـان سره لرمـــه خواخـــوږي ، زړه مـــې خـــوږېږي

دا سـتا د ښـو لانـدې مـې زړګـی اوسـیدل غـواړي
پښــتون کــړي د مغلــو غلامــي ، زړه مــې خــوږېږي

ستا زړه به جوړ د کاڼي وي انسان ته ټوپک نیسې
خو زه وژلی نشمه میړي ، زړه مې خوږیږي

اشنا لا مې غاښونو کې زور شته لوېدلی نه یم
خو زړه مې نه شي ستا په اننګي ، زړه مې خوږیږي

ته هله ، هله زر کوه بنګړیو ته جڼ ورکړه
راواوروه کلاسیکه موسیقي ، زړه مې خوږیږي

چې دې د زړه درمان راباندې کومې کوډې کړې
چې ځي زړه مې خوږیږي چې راځي ، زړه مې خوږیږي

غزل

چې ورته ګورم له حیا نه یې بانه غورځیږي
ددې منظر په نظاره کې رانه زړه غورځیږي

بېلتون ځپلي خلک داسې خوري تیندک په لاره
لکه په سمه دمه لاره چې ړانده غورځیږي

څه وایې ! زه به اوس رقیب ته هم زاری کومه
دا به نو پښو ته د مغلو پښتانه غورځیږي

اوس که هر څو دی د غرور په دنګه څوکه ولاړ
خدای(ج) مهربان دی یوه ورځ خو به راوه غورځیږي

اوس مې نو هغه ښایست نشته هجر وځپلم
اوس مې له څښو نه ګېډی ، ګېډی ویښته غورځیږي

دلته لا هم د پخواني رواج پالنه کیږي
دلته اوس هم په مسافر پسې اوبه غورځیږي

غم دې ګلابه په درمان عجیبې چارې وکړې
لکه یو زوړ دیوال په څاڅکي بارانه غورځیږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما ګران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما ګران دی

منم له رنګه تور لکه ریحان دی په ما ګران دی
اباد چې پرې زما د زړه ګلدان دی په ما ګران دی

ځار د ناڅاپي دیدن د کیف به یې څه ووایم
اخ الله ! په سره اوړي باران دی په ما ګران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه ګورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما ګران دی

رښتیا که وي رقیب دې د انې سړی هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره ګران دی په ما ګران دی

چې تا راپېرزو کړی دی په سر سترګو منظور دی
ملګریه دا چې درد دی که درمان دی په ما ګران دی

غزل

پـه نیمـه شـپه کـې یـم سـتا بنـدې دروازې تـه روان
لـه خپلـه لاسـه یـم اشـنا د مرگـي خـولې تـه روان

پـه خـدای ج بـاور لـرم دعـا مـې د مـورکی راسره
څـوک وایـي زه یمـه تـش لاس مقـابلې تـه روان؟

دغـه د نـن سـبا شـېخي هـم ، سـړی څـه ووایـي
شپه پـه خلوت کـې وي سهار وي میخـانې تـه روان

چـــې دې یـــو ځلـــې بېنـــوا لـــه دره وشــــړلم
زه بـه پـه کومـو سـترگو بیـا وم سـتا کـوڅې تـه روان

لـه خپلـه لاسـه چـې کتـاب سـوځم مکتـب ورانـوم
زه لـه رڼـا نـه پـه لـوی لاس یمـه تیـارې تـه روان

زمـونږ تقـدیر هـم څـه د تـورو سـپو څټلـی لاس دی
مـونږ د اخـتر پـه ورځ کـې هـم وو هـدیرې تـه روان

درمانـــه بیـــا یـــې د دیـــدن وعـــده راکـــړې راتـــه
درمانـــه بیـــا یـــم د غزلـــو سرچینـــې تـــه روان

غزل

بې له تا شاړې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخوا په څېر ټپې سندرې نه وايي څوک

چېرته چې ښکلیه یاراني د سر په بیه کېږي
هلته به خود د یاراني سندرې نه وايي څوک

د هرې پېغلې چمبه زده وي هم سندرې وايي
خو ستا په څېر خوږې ،خوږې سندرې نه وايي څوک

ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
ګوره په سر د جنازې سندرې نه وايي څوک

دا نن سبا موسیقۍ ورکې شه مغزه خوروي
اوس د کلاسیک دور پستې سندرې نه وايي څوک

د مینې تاو به ته تر کومې پټوې درمانه
هسې عبس تر نیمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

چې د ریبار په خوله د عید مبارکي رالېږي
په ما مینه جینۍ ماته زندګي رالېږي

دا په سپېره خزان کې زیري د سپرلي رالېږي
په سره غرمه چې څونډېداره دسمالګي رالېږي

هغه د مینې اظهار څه په ښه انداز کې کوي
په کاغذونو کې د زړونو رسامي رالېږي

د بام په سر باندې یې شنه کشمالي مه ورانوئ
هوا ترې ماته خوشبویاني د لالي رالېږي

دغه جینۍ مې جوړې شر ته کېښنوي درمانه
په شنه سهار راپسې ګوره مات بنګړي رالېږي

غزل

ځار له ماشومتوبه څومره ښه وو چې واړه وو
هېڅ له درده غمه خبر نه وو چې واړه وو

اوس نو په وریښمینو بالښتو راته خوب نه راځي
اخ الله په تیرو به اوده وو چې واړه وو

کلي کې به غم وو که ښادي وه بې پروا به وو
مونږ به پټ پټوني پسې مړه وو چې واړه وو

زه د اور لمبه ومه ته ځاله د مچیو وې
سم د شیطانانو له کاله وو چې واړه وو

اوس مو نو هغه ملا یو بل سره لیدی نشی
چاته چې له ټول جهان خواږه وو چې واړه وو

ګوړه او مړی به مو درمانه سهار وخوړه
خدای(ج) شته ټوله ورځ به پرې ماړه وو چې واړه وو

غزل

مونږه ملامت نه وو که شوې مو پسې خولې اوبه
واه ددې جینی خو په مری کې ښکاریدې اوبه

پام چې شرافت خو مې د ضعف ټکی ونه ګڼې
غرونه به سوري کړي که ورمخه وکړي مړې اوبه

خدای(ج) دې یې رښتیا نه کړي بېګاه مې داسې خوب لیده
یار دې په سفر روان وي ته پسې شیندې اوبه

تږی د چینې غاړې ته کېښناستم رایاده شوې
خدای(ج) منې کنه! که په مری مې تېرېدې اوبه

ستا په جنتي لپه کې مورې بیا اوبه څښمه
داسې خوږې لګي لکه وي چې د مکې اوبه

ښه! چې مینه نه کړې صفا ووایه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې ځله خړوې اوبه

ښکلي به وي ډېر خو یاره ستا په څېر کیدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چینې اوبه

پرېږده رقیبان خو له باران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوړي د یخ گړي سړې اوبه

داسې ستا په سپین جبین د سپینو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په راڼه لوښي کې ایښي دي رڼې اوبه

دا چې ته د دې دور له ښکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړگیه ته له کاڼو رازېښې اوبه

ښکاري درمان گله بیا د هجر تاو وهلی یې
څنگه په دې یخ ژمي کې یخې ، یخې څښې اوبه

غزل

بیا د اوښکو او سلگیو جوړ محفل دی ورته ناست یم
نیمه شپه ده د ټکر په غبږ غزل دی ورته ناست یم

نن مې کړی په یو گل گزار د گل دی ، ورته ناست یم
اوس یې گورم چې یې څه عکس العمل دی ورته ناست یم

چې خفه نه شي پښتون یم د زړه وینې ورکومه
دا ستا یاد مې بیا د زړه په کور متل دی ورته ناست یم

فکـر نــه کــړم چــې وعــده ورتــه وریــاده شي او راشي
خـو څـه گـورو بـه پـه لـوی الله توکـل دی ورتـه ناسـت یـم

د هغــې د خـــونړو ښـــو لښـــکر تـــه مخـــامخ یـــم
ښـه پـوهېږم چـې راغلـی مـې اجـل دی ورتـه ناسـت یـم

مینـه غـواړم کـبر نـه کـړم چـې پـه چـا بانـدې یـې گـوري
که تنې دی که گربز دی که منگل دی ورته ناست یم*

د هغــې د انتظــار د زور بــه څـــه وایــم درمانــه
د وجـود پـه هـر هـډوکي مـې اور بـل دی ورتـه ناسـت یـم

* تنې،گربز او منگل د خوست دې دریو قومونو نومونه دي

غزل

دا تــه وې چــې لـــه نـــازه غړېـــدې پـــه تـــرنم
مـــا وې کـــه لـــه چـــا اورمـــه ټپـــې پـــه تـــرنم

سـندرې خـو بـس هسـې هـم سـندرې وي کنـه
خـو تـه یـې چـې کـوې راتـه کیسـې پـه تـرنم

نشـه پـه سـاده پیـو کـې ورگـډه کـړې د بنـگ
گـل لښـتې دا غړکـه چـې مـړې پـه تـرنم

جانانه بلبل غږيه راته وکړه څو ټپې
لږ خو مې رنګينې کړه شيبې په ترنم

ما وېل چې موسيقار دی غږوي چېرته سرګم
سرې شونډې دې له يخ نه رپيدې په ترنم

دا ستا په موجوديت کې مې وي ژوند داسې رنګين
رنګينې چې وي څنګ مشاعرې په ترنم

مړوند خو دې هېڅکله خالي مه شه له بنګړيو
همداسې چې راځې داسې چې ځې په ترنم

غزل

يار مخامخ دی او ته ګونګ ولاړ يې
ته وا خوړلي د دي بنګ ولاړ يې

اوس نو د ټول کلي کيسه کې نه يم
ښکليه چې ته زما تر څنګ ولاړ يې

د ښکلو منځ کې غنمرنګه اشنا
لکه ببری لکه لونګ ولاړ يې

رقیبه یار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنګ هسې بدرنګ ولاړ یې

پښتونه لږ خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنګ ولاړ یې

مشرهله تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننګ سړي په ننګ ولاړ یې

درمانه څه خو شته خو نه یې وایې
دا چې وهلی دې دی رنګ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مینې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د ښه ژوند طریقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري خبره دې تېروتم غلط شوم
((ته تش کاغذي ګل وې هېڅ وږمه درسره نه وه))

هوښیارې ځان د خلاص کړو رانه ، برېنګ په ژړا سر شوې
د نه راتللو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپټه درسره نه وه

ما ګوره په نښتي جنګ کې هم د ژوند ناري کړم
دا مه وایه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنګه وی خبر د زړه درمانه
زما په څېر د درد درنه رشته درسره نه وه

غزل

بې له تا خو زندګي وي داسې سخته
لکه اوړي کې مزل کړي څوک په دښته

ستا له زوره يار راتلی نه شي ديدن ته
خدای ته ګوره لږ خو ودرېږه اورښته

زه د توري له ګزاره نه مړ کېږم
که مړ کېږم نو د مينې له کمښته

ستا مړوند باندې مې سر ايښی اوده يم
څه به وايم د وريښمو له بالښته

له منګول چې دساتلي مرغان درومي
په تا څه وکړم زما بخته کمبخته

يار ولاړ د رقيبانو په ټولي کې
زر په خاورو کې پراته دي بې ارزښته

په ماښام څنګه اوده شولې درمانه
د مينو خو ناستی وي تر ناوخته

غزل

دا بیا د کوم میئن دي ارمانونه رنجې ، رنجې
پراته دي په گودر کې گلابونه رنجې ، رنجې

څو که زما او ستا په مینه ډېر کالونه تېر دي
تر اوسه دې ساتم د لاس خطونه رنجې ، رنجې

هر څوک د مسافر لالي جیبونو ته ورگوري
څوک نه گوري ددې سرې لاسونه رنجې ، رنجې

د مینې په مجلس کې چا د کرکې کیسې وکړې
دا چا مو کړل ورغلي پرهرونه رنجې ، رنجې

زړه مورکی یې تشو تصویرونو ته ویر کاندي
پراته دي په تابوت کې اندامونه رنجې ، رنجې

واه ! دا به د ښایست نو څومره لوړه مرتبه وي
چې نور د ښایستونو یې کړل غرونه رنجې ، رنجې

ته یې چې لا هغسې یې تمه د یارۍ کړې
هغې دې کړل درمانه تصویرونه رنجې ، رنجې

غزل

اوړی دی دښـته ده تـر لـرې لـرې سـیوری نشـته
خاونـده کـومې خـوا تـه وتښـتمه لـوری نشـته

انسـان وژنـه کـه بـاداره تکـړه تـوب وي دلتـه
پـه زغـرده وایمـه لـه مانـه بـل کمـزوری نشـته

دا چې تمامـه ورځ پـه شـا د پـالش بکس گرځـوي
ددې غریـب ماشـوم پـه سر د بابـا سیوری نشـته

تـا بـه اوس څنگـه زه د مینـې پـه ارزښـت پوهـوم
چې پـه مـازغو کې دې اشـنا د مینـې تـوری نشـته

نـور انتظـار یـې بـې مانـا دی ځـه چې ځـو درمانـه
رڼـا لریـږي پـه اسـمان کـې پـه نـوم سیوری نشـته

غزل

تـه چې رقیـب تـه پـه مشـکنو جـوړوې هېنـدارې
دا مې پـه زړه کې پـه لـوی لاس رامـاتوې هېنـدارې

چې مینـه نـه کـوې نـو گرانـې زړه مې مـه خـوږوه
د بـام پـه سر راپسـې څلـه پرکـوې هېنـدارې

زه بـه اوس یـاره تاتـه سـتا د ښایسـت څـه وایمـه
مبالغـه دې نـه وي یـاره شرمـوې هېنـدارې

نظـر مـې بربښـي پـه مـا گرانـې درکتـی نـه شـمه
پـه گلـدوزي غـاړه کـې سـتا وړې وړې هېنـدارې

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدایږو ویلي به شي
سـتا اننگـي داسـې رانـه لکـه رڼـې هېنـدراې

درمانـه نـه یـم ملامـت چـې ورکتـی نـه شـمه
د جلـوه گـر نظـر لـه زور یـې پټیـدې هېنـدارې

غزل

څه د فکرونو په سکروټو کې یې زړه پرېوتی
دا سړی ګوره چې یې سر په زنګانه پرېوتی

دغه سړی د یار د سترګو ذکر فکر کوي
ما وې ملا دی د تهجدو په لمانځه پرېوتی

چې د رندو په څېر تیندک په لاره خورمه ځمه
خوږمنو سترګو ته مې یاره ستا باڼه پرېوتی

دا څومره ښکلي سولییزه نظاره جوړه ده
دا سپین زړوکی د هغې په دیواله پرېوتی

دا سور ګلاب په دې ریښې ، ریښې ګریوان کې ګوره
ته وا پاچا د ملنګانو په کاله پرېوتی

زه د مینې پیغلې نښه درته وښیمه
درمانه تل یې وي نغن په تناره پرېوتی

غزل

غم دې وي راسره تل چې اوده کېږم
ترېنه خورم د خوب درمل چې اوده کېږم

ستا د یاد له میروریو نه یرېږم
په ځان چوف کړمه غزل چې اوده کېږم

ته چې څنګ ته بږدې خنجر په جنګ میئن یې
زه خو څنګ ته بږدمه ګل چې اوده کېږم

لـږ سـکون مـې روح تـه راشي چـې تصـویر دې
کـړم پـه دواړه مخـه ښـکل چـې اوده کېـږم

تـه ورځـه د پاچـا زویـه ځـه اوده شـه
څـوک بـه وسـاتي مورچـل چـې اوده کېـږم؟

چـې ماښـام لـه مـزدورۍ نـه سـتړی راشـم
سر تـه ویـړه کـړم څنګـل چـې اوده کېـږم

د درمـان پـه سر مـې جنـګ تـه مـلا تـړلي
د بـارودو پـه کمبـل چـې اوده کېـږم

غزل

تـا بـه چـې هـر مـازدیگر ماتـه راویشـتلې تیـږې
د مینـې زور وو چـې پـه گـل بـه بدلېـدلې تیـږې

په سره غرمه دې سترگې تورې کړې خواري دې وکړه
وچـو وښـو کـې دې صـنمه ومړلـې تیـږې

جـار د هغـو خلکـو ایمـان تـه سـلامي پکـار ده
چـا چـې لـه لـوږې نـه پـه نـس پـورې تړلـې تیـږې

زه وم چـې تاتـه مـې ټـول عمـر گرځـول گلونـه
تـه وې چـې ماتـه دې ټـول عمـر گرځـولې تیـږې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدایج ورپېښه کړله
چـا چـې زمـا او سـتا تـر منځـه ټکـولې تیـږې

درمانه څله یې په سرو سترگو کې سترگې گنډې
درمانـه څلـه سرو مچیـو تـه ور ولـې تیـږې

غزل

تر خپلې وسې مې خواري او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زياتی زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مينې شکايت کولو
تا مينه نه کوله تا يې تش عادت کولو

دا علامه د قيامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقي د ملايانو امامت کولو

رقيب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلی نه وو
دا چې برلاسی شو نو تا يې حمايت کولو

هغې سرې گوره اوس خوب د پاچاهی ليدلی
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نيمه لار يې پرېښودلې
چې نفرت خېلو ته د غېر د محبت کولو

غزل

دا مه وايه چې ته له مانه هېر يې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپېر يې محترمه

کيسه يې که رومان يې او که شعر يې محترمه
خوږ يې ، ته که لږ يې او که ډېر يې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه يمه ، ښه يمه ، بد نه يم
ما پرېږده ، ياره ته وايه ، په خېر يې محترمه

که لاس واخلې درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېر يې محترمه

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستاني پوځ عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخـت د سـتر غلـیم سره پـه شر وزیرسـتان دی
د هـــر یـــوه خـــبر د سر خـــبر وزیرســـتان دی

خـبر اوسـه د ډېـرو زورورو ښـکر یـې مـات دي
دا هغـه توریـالی دی هغـه نـر وزیرسـتان دی

خیـبر دی کـه کابـل کـه کنـدهار دی مېـړني دي
خـــو ومنــه د ټولــو سر لښــکر وزیرســتان دی

په چا بانـدې بـه گران وي او یا نـه وي خـو درمانـه
زمـــا د ســـترگو تـــور او د زړه سر وزیرســـتان دی

د کرکټ تکړه لوبغاړي شاهد مندوزي ته!

شاهده!

ټـول عمـر پـه سـیالانو بریـالی اوسـې شـاهده
د ژوند په هر میدان کې ننگیالی اوسې شاهده

په منډو کې تر هر چا گړندی اوسې شاهده
همداســې د شـپېزو مېړنـی اوســې شـاهده

تــه تــل د مېړنــو د سر ســړی اوســې شــاهده
همداســـې زوړور او توریـــالی اوســـې شـــاهده

په سترگو د رقیب کې تل ازغی اوسې شاهده
اتل اوسې تکړه اوسې زمری اوسې شاهده

همداسې مې د زړه د کور سپرلی اوسې شاهده
نرگس اوسې گلاب اوسې ببری اوسې شاهده

زما د زړه په گوته کې غمی اوسې شاهده
نوک دې راته خوږ مه شه ژوندی اوسې شاهده

۲۰۱۳ نومبر میاشت

غزل

دا چې ویل دې چې په تا مې شه یاري زهر
همدې کیسې خو دې په ما کړه زندگي زهر

جانان زما دی، کړي خندا له رقیبانو سره
دا مې په لوی لاس په وجود کې خوروي زهر

داسې چې سپکې سپورې وایي خو په نرمه لهجه
یار ته مې گورئ په خوږو کې گډوي زهر

دا مازدیگر او د جانان د تللو ضد ته گورئ
دا مې د زړه په هره پوله کې پاشي زهر

دغه سرې گوره نور زغم د بېلتانه نه لري
دغه سرې گوره چې لپې ، لپې څښي زهر

وخت به تر څو پورې درمانه دغه جبر کوي
وخت به تر څو پورې درمانه راکوي زهر

غزل

دا سر مې مات ښه دی خو نه ستا له څنګل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د یو بل نه لرې

ګل رنګې مه کړه اننګي په څادر مه پټوه
ظلم دی مه ساته ګلونه د بلبل نه لرې

د انتظار مزل به ووایه تر څو کومه
زه به تر څو وم په منزل کې د منزل نه لرې

اې د وربښمینو بالښتونو په خوبونو روږدیه
د ستا په وس کې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نېشه کې یې تېشه وهي نور څه نه کوي
دا ناصح بوځئ د رندانو له محفل نه لرې

چې رانجه لرې کړې نو حسن دې پیکه شي داسې
لکه مطلع چې کړي څوک یاره له غزل نه لرې

د زړه درمانه دا ښایسته نظاره ورانه نه کړې
پام دا ګلاب خو بیخي نه کړې له اوربل نه لرې

غزل

د زلفو چتر او ستا سپین ، سپین اننگي اوبرنگې
ته وا ساړه سیوري ته ایښي دي منگي اوبرنگې

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگړي اوبرنگې
خو دربښکاره مې نه شوه چېرته مجبوري اوبرنگې

ډېره مې مخ ته ، مخ ته مه کېږه چې مرم له تندې
یوه مې روژه په خوله ده، بله گرمي اوبرنگې

لکه د یخ اوبو چینه چې سپینه سپینه اوړې
دا جل وهلی زړه به خود درپسې مري اوبرنگې

تا که د مینې په نوم تشې سترگې وزمبلې
زه به در اُف کړمه دا ټوله زندگي اوبرنگې

که بې له خدایه یې بل چاته هم جواز درلودی
درمان به کړلی ستا د سترگو بندگي اوبرنگې

غزل

مینه کوه که دې د ژوند ابادوله ځمکه
بې مینې ژوند لکه اشنا چرته شډله ځمکه

سخته گرمي به وه او لمر به سوځوله ځمکه
غریب دهقان به په بېلونو اړوله ځمکه

توکل په خدایج په نا لیدلي مخ مین شوم اشنا
د بارانه په نیت مې یاره وکرله ځمکه

زه چې تر څو د غلامۍ سیوری په سر منمه
نو تر هغې به زه پردی ومه په خپله ځمکه

هغه شیبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به ګیلې کولې تا به ګروله ځمکه

چې له رقیب سره به یو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تښتیدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه یو نیم غزل لیکم په بدله ځمکه

دا لر او بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملګرو یوه ده له اټک نه تر کابله ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې به یې
کم عقله تا چې د غوايي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به یې ساتمه له بدرنګو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راګران دي اشنا ماته دي سپيڅلي خلي
تا چې په تکه سپینه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درپسې نښلي ملامت نه یمه
زما اشنا په بخملینو جامو نښلي خلي

هغې ته ګوره په زړه غوړ لکه نښتر ولاړ دی
زه لکه وچ واښه یم زه لکه مښلي خلي

خاونــده دا د غریبــی تصــویر یــې نشــم لیــدی
یــوه ســړي پــه ګرېوانــه کــې دي منــډلي خــلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زمــا ژونــدون لکــه لــه څــانګو غورځیــدلي خــلي

دا لېونتــوب کــه فلســفه ده زه پــرې نــه پــوهېږم
یــوې جینــی راتــه پــه خــط کــې رالیــږلي خــلي

لکــه د سرو زرو پــه تــار کــې وي غمــي درمانــه
څــه پــه هــنر د پــه لفظونــو کــې پېــیلي خــلي

غزل

چــې مــې نظــر ســتا د نظــر سره پــه شر نــه وو
مـــازیګر وو خـــو اشـــنا رنـــګ د مـــازیګر نـــه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته ویږ وی اشنا
پــه انتظــار ومــه خــو ســتا د وصــال لمــر نــه وو

بېګـاه د پـورې بیابـان کـې وو لـوی ظلـم شـوی
یـو مړی پروت وو خـو پـه تـن پـورې یـې سر نـه وو

غزل

هــره ورځ وایــم چــې تــړم بــه د زړه ور درمانــه
څــه وکــړم نــه کیــږي در اوړي مــې نظــر درمانــه

ویاړمــه خبــر دی کــه ورپــاتې مــې شــو سر درمانــه
خــو پــه ژونــدوني مــې ورپرېښــود ســنگر درمانــه

د پښــتنو پــه ســیمه ژونــد د سر خطــر درمانــه
یــا بــه جاســوس یــادېږي یــا بــه ترهگــر درمانــه

ښــکاره خــبره ده ســړیه ملامــت بــه وې تــه
په دومره چم کې دې یو کس چې هم نظر نه وو

زمــا پــه مــاتي کــې لالیــه دا ســتا لاس وو گنــي
دغــه رقیــب خــو پــه یــوائې دومــره نــر نــه وو

دغه غزل دي چې یې ډېر خلک میئن کړل په ما
گنــي ورکــړي خــو مــې چاتــه ســپین او زر نــه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترگې نه شوې خوږې
اخــتر بــه وو پــه چــا بــه وو پــه مــا اخــتر نــه وو

تــه بــه تــر ځــو وې پــه نــه ټکــي مــرور درمانــه
پــه رقيبـــانو بــه تــر کـــومې وي اختـــر درمانـــه

ستا د بڼو سره په جنگ دی زړه ته خبـر غواړمـه
يـو خـوا يـواځې سـړی بـل خـوا لښـکر درمانـه

زه بـه تـا وژنـم او تـه مـا اخپـر تـر کومـه پـورې
راځــه چــې پرېــږدو دا ورانــی او دغــه شر درمانــه

پـه سـفر ځـې لـه مـا نظـر غـواړې زه دا وايمـه
کـانې دې هـم نـه شي لـه کـلي مسـافر درمانـه

غزل

خــبر يــې بــې لــه تــا ځنگــه وختونــه تېرومــه
اختــه يمــه مرگـــي تــه شــپې او ورځــې لنډومــه

هغــه پــه لار روانــه زه شــپېلک پســې وهمــه
لگيـــا يمـــه د سرو مچيـــو ځـــالې پوکومــــه

تــر هغــې بــه پــه زړه د درد تنـــاکې گرځومــه
تــر ځــو چــې د حســـينو سره گـــوتې ماتومــه

ســتا شــل او زمــا نــولس خــو تــه مــه مرورېــږه
ســل واريِ ملامــت يمــه ناغــه توبــه منمــه

جانانــه مجبــوري ده شــپه تيــاره ده هــم ســاړه دی
غربــت دی تيلــی نشــته خــو بــس کــاڼي بــه مږمــه

سـبا خـو پـه سـبا کـې دی سـبا بـه څـه پېښـېږي
درځـار شـم لـه ماښـامه راتـه مـه وايـه چـې ځمـه

يــو ښــکلي تــه غږېږمــه د عشــق پــه ارزښــتونو
درمانــه پــه پوکيــو مــړې ســکروټې بلومــه

غزل

کلونــه پــس مــرور يــار سره غږېږمــه زه
لـه خوشـحالۍ نـه پـه جـامو کـې نـه ځايېږمـه زه

پـه دې هـم شـکر دی پـه دې هـم خوشـالېږمه زه
پــه يــو اخــتر او بــل اخــتر چــې ورياديږمــه زه

کلـه نـه کلـه خـو ديـدن راکـوه شـين بـه ومـه
د للمــې گــل يــم بــې بارانــه خــو وچېږمــه زه

زه به تر کومې د پښتون د وجود وینه ومه
دا بې ارزښته به تر څو پورې تویېږمه زه

حالاتو داسې د یو بل سره دښمن کړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سیوري ډارېږمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونکړ
د چا لپاره او دا ولې وژل کېږمه زه

ته به تر کومې بې غوري کوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې کړېږمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بیا عالي جنابه
تنها زندګي نه کېده له ما عالي جنابه

زه تږی د سره اوړي ته د یخ ګړي اوبه یې
ژوندون خورا مشکل دی بې لتا عالي جنابه

یاران مې راته وایي څه ښایسته غزل دې لیک دی
زه ژباړمه دستا د مخ ښکلا عالي جنابه

دا ستا د هر یو امر تابعدار یمه په سترګو
زه یم لکه سرتېری ته پاچا عالي جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شریک سره روان یو
دا ټول کلی باران غواړي زه تا عالي جنابه

د خوږ زړګي درمان مې دومره ګران ندی لالیه
پکار ده ورته ستا د خولې خندا عالي جنابه

غزل

دا چې مې لیکلی ستا په سترګو او رخسار دی
ټوله شاعری کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبین کې د رنګونو بیروبار دی
ځکه دې هر څوک د سر په بیه خریدار دی

زه مرګ ته خوشحاله یم چې دا امر د یار دی
وژنه مې جلاده بیا دې ولې راته وار دی

دا چې یې نیمګړی د ژوند هر یو کاروبار دی
ښکاري دې سړي ته مور او پلار کړی ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندګي ده یاره دغه مې روزګار دی

تاو دې له جبینه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو ښامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت ورباندې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

غزل

کړمه شوګیرې ، صنمه سترګې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترګې مې دروختې

کله به راځې ، صنمه سترګې مې دروختې
ګرځم بې نشې ، صنمه سترګې مې دروختې

کړې دې اشارې ، صنمه سترګې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترګې مې دروختې

درمان

سترګې دې راواړوه تیاره مې له زړه لرې کړه
بلې کړه ډیوې ، صنمه سترګې مې دروختې

زه د بېلتانه تندې وهلی یمه تږی یم
ته لکه شیدې ، صنمه سترګې مې دروختې

زر شه له جبین نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترګې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته یمه
مرمه درپسې ، صنمه سترګې مې دروختې

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسيقي
خو دې نرۍ نرۍ موسکا دې کړه را زده موسيقي

تا چې په ما د کاڼي وار وکړو قربان دې شمه
د بنګړو جڼ نه دې راووته خوږه موسيقي

ته چې روانه وې پاوليو دې شرنګا کوله
په ټوله لار درپسې ګرانې غږېده موسيقي

لېونۍ تا چې په زړو جامو کې وکړو سينګار
ته وا يو ځای کړه موسيقار نوي زړه موسيقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واورم د کلاسيک دور پسته موسيقي

په نيمه شپه دې کريغې وکړې زړه مې وښويېده
ځنګه بې وخته دې شروع کړله ځيږه موسيقي

چې مستانه ژڼو اتڼ ته ځنې واچولې
درمانه خود به له مستۍ نه ګډېده موسيقي

غزل

لېونی شوی یې چې غواړې له هغې مچکي
زړه ! څنګه واخلمه له تکې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل ښایست میئنه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلې جینۍ له آیئنې مچکي

نازکې شونډې دې له یخ نه جنګېدلې سره
ته وا ګلپاڼو له یوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي ښکلوم
زه هر سهار اخلم یارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دی زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دی که مې یاره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پیالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

دا چې اوس په لاره پاڼي پاڼي ټولوم ګلاب
ګرم یمه درمانه چې بې قدرو ته لېږم ګلاب

جار دې له رخساره د ښو سیوري ته ژوند کوي
ته وا چې د غنو په شپاله کې دی مبهم ګلاب

خیال د انسانیت ساتم ګني نیمګړی نه یمه
تیږې ګرځوه راپسې زه درته ساتم ګلاب

ستا د یاد لـه زوره بـه اوس خـاورې زدكـړې وكـړمـه
زه چې د مكتـب پـه هـر كتـاب كـې رسـموم گـلاب

دا مــې د ریـبـار سره دا ســتا د جبــین شــفر دی
دا چـې پـه محفـل كـې كلـه ،كلـه یـادوم گـلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نرۍ څواني
تـه وا پـه یـوه ځانگـه گورگـورې دي او هـم گـلاب

څــه د بــې وفــا ســړي نــه طمــع د وفــا لــرم
گـرم یمــه درمانــه پـه ســپېره دښــته كـرم گـلاب

غزل

تـه ومنـه پـه خدایج لـه تنـدې مرمـه زړه مې وچ دی
بــاران د وصــال راوالــه صــنمه زړه مــې وچ دی

تــه چرتــه یــې د سرو گلــو موســمه زړه مـې وچ دی
نگـاره ســنځل بویــه گــل شړشــمه زړه مـې وچ دی

تــه راشــه مـا لــه ځانــه سره بېـل جهـان تــه بوځــه
اې ســازه ، اې سروده ،اې سرگمــه زړه مـې وچ دی

وخـت وشـو د هجـران د كـوټې ور راپسـې بنـد دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چـې لاړې پسـې لاړې بیـا دې سر راښـكاره نـه كـړو
اشــنا د قــدم خــاوره دې زیېښــمه زړه مــې وچ دی

په هره یوه جامه كې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ،اې درمانــه ،اې مرهمــه زړه مــې وچ دی

غزل

له برندو سترګو دې چاپېره نېغ بانه ولاړ دي
ته وا چې کښلي تورې جنګ ته پښتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو ګلو موسم نه یمه
اوس مې د زړه په باغیچه کې وچ واښه ولاړ دي

په یوه ګلدان کې ګلاب شین دی هم نرګس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سیالۍ ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقیبانو په ټولي کې څو حسین وګړي
اصیل ویلني دي بې قدره په پیاله ولاړ دي

د ژوندانه په ړنګه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سړک باندې ړانده ولاړ دي

درمانه نه کیږي دیدن ته سترګې مه غړوه
څلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

غزل

چې مې په سترګو کې وې هغه کیسې تا ونه وې
د زړه خبرې درته ما هم برلا ونه وې

تا که په واړه ژوند کې یو ځلې رېښتیا ونه وې
ما درته بیا هم دروغجن او بې وفا ونه وې

ګناه دې دا نه ده نګاره چې ګناه دې وکړه
ګناه دې دا ده چې ګناه ته دې ګناه ونه وې

په سپین کاغذ مې ګلاب رسم کړو او لاړمه ترې
نور مې نړۍ ته یاره هیڅ ستا پر ښکلا ونه وې

ما د وختونو د هر جبر مقابله وکړله
ځان مې تالا کړو خو تیارې ته مې رڼا ونه وې

زه یرېدم ما ویل حالات دې رانه ونه تروړي
له دغې یرې مې اشنا درته اشنا ونه وې

ما ویل درمانه بیا به خلک تاته ګوته نیسي
ځکه مې هیچاته د خپل زړګي د غلا ونه وې

غزل

خولګۍ یې ګل بانه چاړې ،تصویر ته ګوره کنه
ته په غزل کې مې اوس دې تصویر ته ګوره کنه

چې ما پرېږدې ته رانه ځې تصویر ته ګوره کنه
په رڼا ورځ د تورې شپې تصویر ته ګوره کنه

چې بې لتا مې د ژوند حال غواړې مغرور لالیه
چېرته د ماتې اینې ،تصویر ته ګوره کنه

حالاتو سم خندا ته سم کړم ګني داسې نه وم
لږ مې د تېرې زمانې ،تصویر ته ګوره کنه

زه به نو تاته پر گلپاڼو شبنم څه ښیمه
په خپل جبین دې د خولې، تصویر ته گوره کنه

څه به د خپلې لېونۍ مینې ثبوت درکوم
بس د پتنگ او د ډېوې، تصویر ته گوره کنه

دا سره غرمه د یار راتگ زړگیه څه ووایم
په وچ خزان کې د مېوې، تصویر ته گوره کنه

د یوه زیارت په جنډې تاؤ دا څو کلن تارونه
دغه دی زما د یارانې، تصویر ته گوره کنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د دیدن کوله
تا به په نرمه لهجه وې، تصویر ته گوره کنه

ما درته وې یارانه سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نیمې شپې، تصویر ته گوره کنه

غزل

اوبه روانې دي روان پکې اسمان ښکاري
په دې وړوکي شان لښتي کې ټول جهان ښکاري

په کومه ورځ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بیا راته ټوله شپه په خوب کې ښاماران ښکاري

مینې تر دې حده اشنا ښکلا پرست کړمه چې
اوس نو هر ښکلی راته ځان ښکاري جانان ښکاري

چې نفرت خپلې ښاريې ته ورشیندي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښکاري

په سپین جبین دې سره خاپونه یاره څه یې کوې
کیسې یې مه کوه غمي د سلیمان ښکاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر یو دې لوریږي پر ما
ښکلیه په سترگو کې دې درد ښکاري درمان ښکاري

غزل

پــه واړه کـــلي کـــې نـــارې د بېلتانـــه غږېـــدې
څـه بـدې ورځـې وې چـې تـه راسره نـه غږېـدې

عفـوه لـه خدايـه مـا وېـل بيـا بـه د زر ونـه وينـم
مـا چـوپ کـولې چـې تـر مـنځ د آذانـه غږېـدې

ملامـت نـه وم چـې اشـنا پـه مطلـب نـه رسېدم
پـه غږېـدلو غږېـدې، خـو زړه نـازړه غږېـدې

جانانــه پرېــږده چــې بــه غمــه تيــږه واړومــه
څنگــه دې زړه وکــړو قربــان څنگــه راوغږېــدې

ځان دې پرې گونگ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
څـه يـو بـې دينـه تـه د مينـې پـه لمانځـه غږېـدې

دوه بيتونه

رنـگ بـه مـې خـود لکـه سکاره درپسـې تـور اووړي
دا څـو کلونـه مسلسـل د هجـر لمـر تـه ناسـت يـم.
گونـدې کـه زړه يـې چرتـه نـرم شـې او راکـړي ديـدن
زه پـه دې طمعـه د اشـنا تړلـې ور تـه ناسـت يـم

....

څلور بيتونه

خاونـده د يـو چـا د زړه ارمـان دې ولـې ومـري
يـاري دې ولـې پـاتې شي جانـان دې ولـې ومـري

هغه د خدای ج بنده دی او دا هم خدای ج پيدا کړی
هنـدو دې ولـې مـړ شي مسلمان دې ولـې ومـري

تـا واړه عمـر دغـه خلـک جنـگ تـه هڅـولي
خـو زه وايمـه بـاداره چـې انسـان دې ولـې ومـري

رقييــب ورتــه زمــا د مرگــي ووې نــو يــې ووې
تـه دې هـم ژونـدی وې خـو درمـان دې ولـې ومـري

دوه بیتونه

دا نن چې يې وو څنګه بیا رقیـب تر لاس نیـولی
بیګـاه خـو مـې پـوی کـړی وو جانـان ټکـي پـه ټکـي

منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه ګټه دې راکړه
غربتــه رامــالوم دې کــړل یــاران ټکــي پــه ټکــي

....

دوه بیتونه

تــه یــی څــه پــروا لــري اشــنا مــزې دې وکــړې
درد د بیلتانـــه د دی پـــه مـــا مـــزې دې وکـــړې

زه لکــه سرتیــری ســتا د هــر امــر تــابع یــم
تــه لکــه مغـرور غونـدې پاچـا مـزې دې وکـړې

درې بیتونه

بس خدای ج به وي چې نور په جنګ ماړه وي پښتانه
یـو بـل تـه بـه تـر څـو غوښـه چـاړه وي پښـتانه

څــو بــه بــې تپوســه بــې پرســانه وژل کېــږي
تـر څـو بـه د مـرګ سـیوري تـه پراتـه وي پښـتانه

ملګـــري د مـــلا دي کـــه ســـاتونکي د پاچـــا
عجبـــه ده لـــه دواړو خـــواوو مـــړه وي پښـــتانه

....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندې خبر نه شوې
سبا دې څه کړمه چې نن مې په *ښمر نه شوې

د بېغـورۍ خـو هـم څـه حـد وي صـدقه دې شـمه
پـه ګـردي کـال کـې مـې لالیـه پـه نظـر نـه شـوې

*پکار نشوې

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدای ج مهربان دی
که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدای ج مهربان دی

د یاد په غونډۍ ناست یم څه زیړی مازیگری دی
بادونه به دې راوړي مالومات ، خدای ج مهربان دی
....

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یارۍ پوی شوم
ایله بیله خو اوس په خوند د زندگۍ پوی شوم

د تندي کرښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
د څه ویلو حاجت نشته بس جینۍ پوی شوم

ما خو اشنا مسافري د گپ کیسه گڼله
خو هله پوی شوم چې په زور د جدایۍ پوی شوم

دوه بیتونه

دا ته چې داسې زړه نا زړه راسره مینه کوې
له دې به ښه وي چې هېڅ نه راسره مینه کوې

په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
گرانې په خبر د ژوندانه راسره مینه کوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې له سترگو دې بانه وتي دي
زه پرې خوشال یم پورې ورې مې له زړه وتي دي

ته د الفت په باب کیسې کړې په نفرت مینه
څه معجزه ده په وچ کاڼي کې اوبه وتي دي

غزل

زه دې غمونـو داسـې کـړم لکـه وراسـته زړوکـي
دا سـتا وجـود لکـه وربښـم لکـه پاسـته زړوکـي

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بيايې راياد کړل د يوې دنګې شنه او سره زړوکي

جوړ يارانې ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چـې دې راڅوړنـد دې جينـۍ پـه ديوالـه زړوکـي

که خدایجغوښتل سړنی کال به ښه اباد وي جينۍ
خـوب مـې ليـده چـې د لانـده کـړل بارانـه زړوکـي

رقيـب چـې سـتا د نـامې ذکـر وکـړي وبـوړنيږم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لانده زړوکي

غريبــه ده خــو پــه پـرده دومـره ميئنـه ده چـې
د کـــور پـــه وره يـــې څـــړولي دي زاړه زړوکـــي

پـه طبيبـانو يـې درمـان درمانـه شـونی نـه دی
د زړه لـه تـپ مـې تاوومـه د چـا شـنه زړوکـي

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملگرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړی او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د گرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حيدرخېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفيتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .
د ځوان ملگري جاويد شاه مندوزي او د يوه ناليدلي ملگري چې ځان راته درمان ځدراڼ معرفي کوي هم ،زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.
د تکړه ډيزاينر وحيد کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب د پوښتی پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .
د دانش خپرندويې ټولنې له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کيږي ،دوی يواځې د فرهنگ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېځې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان